

2. Воротін В. Є. Державне управління регіональним розвитком України : монографія / В. Є. Воротін, Я. А. Жаліл ; за заг. ред. В. Є. Воротіна. – К. : Вид-во НІСД, 2010. – 288 с.

3. Лаврентьєв М. М. Державне регулювання соціально-економічного розвитку регіонів України / М. М. Лаврентьєв // Продуктивні сили і регіональна економіка. – 2008. – Ч. 1. – С. 28–33.

4. Маліков В. Державна політика економічного розвитку України / В. Маліков // Держава та регіони. – 2011. – № 4. – С. 53–57. – (Серія "Держ. упрня").

References

1. Voronkova, V.H. *Socially oriented public administration [Sotsial'no-oriyentovane derzhavne upravlinnya]*. Zaporizhzhya: Vyd-vo ZDIA, 2011. Print.

2. Lavrent'yev, M.M. "State regulation of social and economic development of regions [Derzhavne rehulyuvannya sotsial'no-ekonomichnoho rozvytku rehioniv Ukrayiny]." *Productive forces and regional economy* 1 (2008): 28–33. Print.

3. Vorotin, V.Ye. *State regulation by regional development of Ukraine [Derzhavne upravlinnya rehional'nyim rozvytkom Ukrayiny]*. Kyiv : Vyd-vo NISD, 2010. Print.

4. Malikov, V.V. "State policy of economic development of Ukraine [Derzhavna polityka ekonomichnoho rozvytku Ukrayin]." *State and regions* 4 (2011): 53–57. Print.

DOI: 10.5281/zenodo.1240816

УДК 351.82:330.341.1

Ковальчук В. Г., д.держ.упр., доц., ХННІ ДВНЗ «УБС», м. Харків

Kovalchuk V., Doctor of Sciences of Public Administration, Head of the Department of Management and Social Sciences and Humanities of the Kharkiv Educational and Scientific Institute of SHEI "University of Banking", Kharkiv

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СФЕРИ

MODERN TRENDS IN THE DEVELOPMENT OF INNOVATION SPHERE STATE REGULATION

Обґрунтовано особливості та сучасні тенденції розвитку державного регулювання інноваційної сфери. З'ясовано фактичну ізоляваність наукових установ від підприємництва, що унеможливує розвиток інноваційного процесу за рахунок ринкових важелів. Доведено, що ефективною формою державної підтримки інноваційної та наукової діяльності є створення за участю держави вузівсько-

промислових дослідницьких центрів. Запропоновано критерій, система показників та алгоритм оцінки ефективності функціонування навчально-науково-інноваційного університетського комплексу.

Ключові слова: *державне регулювання, інноваційна діяльність, навчально-науково-інноваційний університетський комплекс, алгоритм оцінки.*

The peculiarities and current trends of the state regulation of innovation sphere are grounded. The actual isolation of scientific institutions from entrepreneurship is found out, which makes it impossible to develop the innovation process at the expense of market levers. It is proved that an effective form of the state support for innovation and scientific activities is the creation of narrow-industrial research centers with the participation of the state. A criterion, a system of indicators and an algorithm for evaluating the effectiveness of the functioning of the educational-scientific-innovative university complex are proposed.

Keywords: *state regulation, innovative activity, educational-scientific-innovative university complex, evaluation algorithm.*

Постановка проблеми. Подолання кризи в економіці й перехід на нормальні ринкові відносини неможливі на відсталій технічній базі. Інновації, як реакція на конкуренцію, що є основою ринкових відносин та в останні десятиліття набула нових рис, є динамічним елементом виробництва. Без інновацій подальший розвиток підприємств, економіки в цілому та суспільства обмежене, без інновацій дійсно неможливе суттєве зростання продуктивності. Державне регулювання інноваційної сфери на сучасному етапі є однією з головних умов забезпечення переходу економіки України на інноваційний шлях розвитку. Успішна інноваційна діяльність неможлива без системи з одного боку, державного керування і координації дій усіх її суб'єктів, з іншого боку – інтеграції всіх зацікавлених структур у реалізації інновацій, залучення інвестицій, створення умов, що сприяють інноваційному процесу і впровадженню досягнень науки і техніки в економіку країни. Це обумовлює завдання – у найкоротший час вивчити досвід вирішення існуючих проблем, визначити шляхи вдосконалення управлінського впливу держави на інноваційну діяльність в Україні з урахуванням реального стану економіки та суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальним концептуальним проблемам державного регулювання інноваційного розвитку економіки приділена увага у працях таких вітчизняних вчених, як Т. Винокурова [11], О. Вівчар [1], Т. Вітренко-Хрустальова [2], Н. Гладинець [3], О. Дацій [4], А. Коротич [18], М. Латинін [6], Н. Паранька [1], Ю. Ульяновченко [11], Л. Федулова [12, 13], Н. Філіпова [14] та багатьох інших. У літературі в центрі опису того, що є інноваційним розвитком, вчені досліджують теоретичні засади інноваційної політики, питання інноваційної діяльності в Україні та напрямки її розвитку.

Проте, незважаючи на високий рівень наукового опрацювання пробле-

матики інноваційного розвитку, питання управлінського впливу держави на інноваційну діяльність ще не набули достатнього розвитку. Крім того, існує необхідність удосконалення практики державного регулювання інноваційної сфери при функціонуванні вузівсько-промислових дослідницьких центрів. з метою забезпечення сприятливих умов для їх розвитку.

Постановка завдання. Метою статті є обґрунтування особливостей та сучасних тенденцій розвитку державного регулювання інноваційної сфери і розробка пропозицій з його удосконалення.

Виклад основного матеріалу. Українську інноваційну політику, яка все ще перебуває на стадії формування, можна кваліфікувати як таку, що тяжіє до англо-американської моделі, оскільки держава більше покладається на ринкові механізми стимулювання інноваційної діяльності, ніж на пряму підтримку інноваційного процесу [9,13]. Але проблема полягає не в тому, що розвиток науки і науково-технічних розробок практично не фінансується державою, а в тому, що наука і економіка України розвиваються різними шляхами. Більшість розробок, виконаних вітчизняними науковцями, не мають практичного застосування у жодній галузі економіки країни. Це спричиняє фактичну ізольованість наукових установ від підприємництва, а отже, унеможливорює розвиток інноваційного процесу за рахунок ринкових важелів, оскільки інноваційна діяльність опинилася значною мірою поза межами ринку.

Україна має достатньо потужний науковий потенціал. Упродовж 2016 року наукові дослідження і розробки (далі – НДР) в Україні виконували 972 організації, 46,6% з яких належали до державного сектору економіки, 37,7% – до підприємницького, 15,7% – вищої освіти [5].

Найбільша кількість організацій була підпорядкована Національній академії наук України – 181. Міністерству освіти і науки України – 119, Національній академії аграрних наук України – 86, Міністерству аграрної політики та продовольства України – 51, Міністерству охорони здоров'я України та Національній академії медичних наук по 35, Міністерству економічного розвитку і торгівлі України – 34, Національній академії педагогічних наук – 12 організацій. Майже третина загальної кількості наукових організацій розташована у м. Києві, 16,5% – у Харківській, 7,5% – Львівській, 6,0% – Дніпропетровській та 4,8% – в Одеській областях [5].

Враховуючи пріоритетність структурної проблеми у контексті економічного зростання, стратегія структурної перебудови та відповідні програмні заходи мають стати провідною складовою, ядром загальнонаціональної стратегії і в цілому соціально-економічного розвитку. Здійснення науково-технологічного розвитку, реалізація завдань структурно-інноваційної стратегії є найважливішою цільовою функцією інноваційного процесу. Інноваційний процес як процес, що спирається на науку, техніку, економіку, підприємство й управління, можливий тільки на основі зростання й реалізації інвестицій. Без ефективного розвитку цих складових суспільство приречене на де-

градацію [7, с. 46].

Аналіз реалізації інноваційної концепції на прикладі багатьох розвинутих країн (США, Канади, Німеччини, Великобританії, Японії тощо) засвідчив її ефективність. Україна, тільки ступивши на шлях ринкової перебудови, зіткнулася із серйозними соціально-політичними, фінансово-економічними та іншими проблемами, які необхідно вирішувати дуже швидкими темпами. Перехід на інноваційний шлях розвитку неможливий без економічних реформ. Сучасний вітчизняний ринок інновацій передбачає забезпечення реальних умов для переходу економіки на інноваційно-інвестиційну модель розвитку та «впровадження механізму диференційованого пільгового оподаткування підприємств залежно від рівня їхньої інноваційної активності, стимулювання науково-дослідних та дослідно-конструкторських установ і організацій до введення в господарський обіг нематеріальних активів, утворення галузевих інноваційних фондів» [10, с. 16–17].

Ефективною формою державної підтримки інноваційної та наукової діяльності є створення за участю держави вузівсько-промислових дослідницьких центрів. Завдання полягає у стимулюванні об'єднання фінансових ресурсів і матеріально-технічної бази промисловості з кваліфікованими кадрами вузів. Засобами такого стимулювання можуть бути фінансування початкових витрат вузівсько-промислових центрів із коштів державного бюджету; видача підприємствам-учасникам безкоштовних ліцензій на використання розроблених винаходів і відкритій. Позначення нових напрямів інноваційної діяльності, а головне – знаходження власної технічної парадигми, потребує залучення інвестицій. Наростаючий приплив інвестиційних ресурсів, що сприяє активізації інноваційної діяльності, стає своєрідним вираженням внутрішньої економічної сили та фінансової безпеки країни. Залучення внутрішніх й іноземних інвестицій в інноваційну сферу дозволить багатьом підприємствам мати ефективні інструменти прискорення розвитку пріоритетних сфер виробничої діяльності, спрямованих на досягнення поставлених підприємством інноваційних цілей [4, с. 76].

Зважаючи, що найбільше поширення в Україні нині отримали навчально-науково-інноваційні університетські комплекси, нам представляється доцільним акцентувати увагу на обґрунтуванні критерію і системи показників оцінки ефективності функціонування університетського комплексу саме для цієї моделі. Враховуючи високу значущість комерційних інтересів для членів університетського комплексу, в якості основного критерію для оцінки ефективності його функціонування приймаємо максимізацію прибутку. Формування системи показників розпочнемо з розрахунку загального інтеграційного ефекту, під яким розумітимемо сумарний ефект навчально-науково-інноваційного університетського комплексу (1).

$$\Delta TE_{uc} = \gamma_F \Delta F(f) + \gamma_E \Delta E(e) + \gamma_S \Delta S(s) + \gamma_I \Delta I(i) \quad (1)$$

де ΔTE_{uc} – загальний приріст сумарного ефекту навчально-науково-інноваційного університетського комплексу;

$\Delta F(f)$, $\Delta E(e)$, $\Delta S(s)$, $\Delta I(i)$ – функція, що забезпечує перехід показника з вартісної оцінки у бальну і що характеризує приріст фінансового, навчально-наукового і інноваційного ефектів відповідно;

γF , E , S , I – коефіцієнти пріоритетності для фінансового, навчального, наукового і інноваційного ефектів відповідно.

Сумарний ефект навчально-науково-інноваційного університетського комплексу розраховується за допомогою бальної системи, оскільки для багатьох елементів цього ефекту часом скрутно використати вартісну оцінку. Зокрема, до таких елементів можна віднести науковий або інноваційний ефекти, для яких не завжди можна скористатися вартісною оцінкою. Аналізуючи поелементний склад сумарного ефекту ННІК слід зазначити, що фінансовий ефект, який отримується внаслідок об'єднання навчальних, наукових, інноваційних і інших організацій, визначається сумою фінансових ефектів, в результаті бюджетної і позабюджетної діяльності (для державних установ), а також комерційної діяльності окремих членів університетського комплексу. Алгоритм оцінки фінансового ефекту для університетського комплексу відображений в таблиці 1.

Таблиця 1

Алгоритм оцінки фінансового ефекту для ННІК

Найменування показника	Формула для розрахунку	Опис показників, що входять у формулу
1. Збиток від реалізації в університетському комплексі бюджетної освітньої діяльності (V_L)	$V_L = V_F - E_G$	V_F – бюджетне фінансування освітньої діяльності E_G – витрати, що виникли внаслідок ведення бюджетної освітньої діяльності
2. Приріст фінансового ефекту з урахуванням збитку від ведення бюджетної освітньої діяльності (ΔF)	$\Delta F = -V_L(\gamma_F) + P_V(\gamma_F) + P_C(\gamma_F)$	$-V_L(\gamma_F)$ – загальне зменшення збитку при реалізації бюджетної освітньої діяльності $P_V(\gamma_F)$ – приріст прибутковості при реалізації позабюджетної освітньої діяльності $P_C(\gamma_F)$ – приріст прибутковості від комерційної діяльності не освітніх установ університетського комплексу
3. Загальне зменшення збитку при реалізації бюджетної освітньої діяльності ($-V_L(\gamma_F)$)	$-V_L(\gamma_F) = L_{1level}(\gamma_F) + L_{2level}(\gamma_F)$	$L_{1level}(\gamma_F)$ – загальне зменшення збитку внаслідок діяльності підрозділів університетського комплексу, які є центрами витрат першого рівня $L_{2level}(\gamma_F)$ – загальне зменшення збитку внаслідок діяльності підрозділів університетського комплексу, які є центрами витрат другого рівня

Найменування показника	Формула для розрахунку	Опис показників, що входять у формулу
4. Загальне зменшення збитку внаслідок діяльності підрозділів університетського комплексу, витрат першого і другого рівнів, що є центрами ($L_{1level(2level)}$)	$L_{1level(2level)} = -LC_{1level(2level)}(\gamma_F) - LE_{1level(2level)}(\gamma_F)$	<p>– $LC_{1level(2level)}(\gamma_F)$ – загальне зменшення збитку в результаті змісту підрозділів університетського комплексу, які є центрами витрат першого і другого рівнів</p> <p>– $LE_{1level(2level)}(\gamma_F)$ – загальне зменшення збитку внаслідок ведення учбового процесу в підрозділах університетського комплексу, які є центрами витрат першого і другого рівнів</p>

У числі освітніх підрозділів університетського комплексу, які є центрами витрат першого рівня, можуть виступати інститути у складі ВНЗ, до підрозділів, що є центрами витрат другого рівня, можна віднести технікуми і училища, відповідно до підрозділів, що характеризують центри витрат третього рівня, відносяться коледжі і ліцеї, а до підрозділів, що відбивають центр витрат четвертого рівня - школа. Плата за освітні послуги і послуги допоміжних підрозділів складатиме планований доход цього підрозділу університетського комплексу.

Відповідно, витрати, що забезпечують реалізацію вищеназваних послуг складуть плановані витрати, а різниця між планованим доходом і витратами відбиватиме планований прибуток i -го підрозділу університетського комплексу. Безумовно, інфляція істотно впливатиме на формування розглянутих показників, тому в розрахунках необхідно враховувати прогнозований рівень інфляції для підвищення об'єктивності розрахунків.

Алгоритм оцінки прибутковості діяльності університетського комплексу представлений в таблиці 2.

Таблиця 2

Алгоритм оцінки прибутковості діяльності ННІК

Найменування показника	Формула для розрахунку	Опис показників, що входять у формулу
1. Приріст прибутку, утворений внаслідок ведення позабюджетної діяльності i - м підрозділом університетського комплексу (P_v)	$P_v = V_e(\gamma_F) + V_a(\gamma_F)$	<p>$V_e(\gamma_F)$ – приріст прибутку при реалізації в університетському комплексі позабюджетної освітньої діяльності</p> <p>$V_a(\gamma_F)$ – приріст прибутку внаслідок діяльності допоміжних підрозділів університетського комплексу</p>
2. Приріст прибутку при реалізації освітніми підрозділами позабюджетної освітньої діяльності (V_e)	$\Delta V_e = \sum_{i=1}^n \Delta Pr_i(\gamma_{Fi})$	$Pr_i(\gamma_{Fi})$ – приріст прибутку внаслідок діяльності i - го підрозділу, що забезпечує найбільший вклад у формування прибутку університетського комплексу
3. Приріст прибутку внаслідок діяльності допоміжних підрозділів університетського комплексу	$\Delta V_a = \sum_{i=1}^n \Delta P_{v_i}(\gamma_{Fi})$	$P_{v_i}(\gamma_{Fi})$ – приріст прибутку внаслідок діяльності i - го допоміжного підрозділу університетського комплексу

Найменування показника	Формула для розрахунку	Опис показників, що входять у формулу
тетського комплексу (V_a)		
4. Приріст прибутковості для найбільш ефективних підрозділів університетського комплексу (P_{ri})	$P_{ri} = \delta_i R_i(\gamma F) - \delta_j N_i(\gamma F)$	$R_i(\gamma F)$ – приріст доходу внаслідок ведення освітньої діяльності і- м найбільш ефективним підрозділом університетського комплексу $N_i(\gamma F)$ – загальний приріст витрат в і- ом найбільш ефективному підрозділі університетського комплексу δ_i, δ_j – плановані індекси інфляції, використовувані при розрахунку доходів і витрат в прогнозованому періоді для підвищення об'єктивності розрахунків
5. Приріст доходу внаслідок ведення освітньої діяльності і- м найбільш ефективним підрозділом університетського комплексу (R_i)	$R_i = Q_{ij}(\gamma F_{ij}) + M_{ij}(\gamma F_{ij})$	$Q_{ij}(\gamma F_{ij})$ – збільшення числа студентів в і- м освітньому підрозділі університетського комплексу по j- й спеціальності $M_{ij}(\gamma F_{ij})$ – вартість навчання в і- м освітньому підрозділі університетського комплексу по j- й спеціальності
6. Загальний приріст витрат в і- ом найбільш ефективному підрозділі університетського комплексу (N_i)	$N_i = N_{ci}(\gamma F) + N_{ei}(\gamma F)$	$N_{ci}(\gamma F)$ – загальний приріст витрат на зміст і- го найбільш ефективного підрозділу університетського комплексу $N_{ei}(\gamma F)$ – загальний приріст витрат на освітні послуги в і- ом найбільш ефективному підрозділі комплексу

В результаті розрахунку усіх частин фінансового ефекту можна досягти певного управлінського рішення, що містить набір приписів для усіх структурних підрозділів навчально-науково-інноваційного університетського комплексу, виконавши які можна забезпечити нарощування ефективності діяльності ННІК. При цьому, для найменш ефективних підрозділів університетського комплексу доцільним управлінським рішенням буде зниження витрат, а для найбільш ефективних підрозділів – таким рішенням є всемірне збільшення прибутку. Методика розрахунку навчального, наукового і інноваційного ефектів університетського комплексу зберігається такою ж, як і для фінансового ефекту. Таким чином, управління інноваційною діяльністю ВНЗ відповідає національним інтересам України, сприяючи переходу її економіки на інноваційний шлях розвитку.

Висновки. Проведені дослідження свідчать про те, що необхідність вирішення проблем, пов'язаних з інноваційним розвитком економіки України, набуває особливого значення. Державі необхідно робити ефективні кроки у напрямку стимулювання розвитку інноваційної діяльності.

Основним завданням державної інноваційної політики мають бути заходи, спрямовані на створення умов для органічного поєднання науково-

технологічного і підприємницького середовища. Держава має посилити пряму підтримку інноваційного процесу у вигляді сприяння створенню інноваційної інфраструктури, становленню науково-виробничих об'єднань тощо, але лише істотні нововведення держава повинна заохочувати фінансово, наприклад, через пільгове оподаткування або за рахунок бюджетних асигнувань. Такий підхід дасть змогу не розпилювати державні кошти на підтримку малоперспективних нововведень і сприятиме інноваціям, спрямованим на економічний прорив і забезпечення стійкого зростання. Ринкових механізмів на сучасному етапі буде недостатньо для помітної інтенсифікації інноваційного процесу в Україні.

Проаналізований досвід провідних країн світу свідчить про державну підтримку інноваційної сфери, в тому числі при проведенні науково-дослідних робіт. Виходячи з цього та враховуючи наведені пропозиції щодо обґрунтування критерію, системи показників та алгоритму оцінки ефективності функціонування науково-інноваційного університетського комплексу, вважаємо, що в Україні ефективною формою державної підтримки інноваційної та наукової діяльності буде створення за участю держави вузівсько-промислових дослідницьких центрів. Саме цей напрямок може стати пріоритетним у подальших наукових дослідженнях автора.

Список використаних джерел

1. Вівчар О.Й. Інноваційна діяльність в Україні та напрямки її розвитку / О.Й. Вівчар, Н.М. Паранька // Науковий вісник НЛТУ України. – 2011. – № 21.9. – С. 183–187.
2. Вітренко-Хрустальова Т.М. Напрямки вдосконалення механізму державного регулювання інноваційного розвитку економіки України [Електронний ресурс] / Т.М. Вітренко-Хрустальова // Теорія та практика державного управління, 2013. – Вип. 3 (42). – Режим доступу до ресурсу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/tpdu/2013-3/doc/2/07.pdf>.
3. Гладинець Н.Ю. Механізм реалізації державної інноваційної політики в регіоні / Н.Ю. Гладинець // Вісник національного університету «Львівська політехніка». – 2010. - №683. – С. 60–65.
4. Дацій О.І. Напрями удосконалення механізмів управління інноваційною діяльністю в Україні / О.І. Дацій // Наукові праці. Державне управління. – 2010. – Випуск 135. – Том 147. – с.72-76.
5. Державна служба статистики [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
6. Державне регулювання інноваційного розвитку економіки України: Стратегічні пріоритети : монографія за заг. ред. д.н.держ.упр., проф. М.А. Латиніна. – Х. : Вид-во ХарPI НАДУ «Магістр». – 2014. – 320 с.
7. Економічна теорія технологічних змін : навч. посіб. / Ю.М. Бажал. – К. : Заповіт. – 1996. – 240 с.
8. Коротич А.А. Державне регулювання інвестиційно-інноваційної діяльності / А.А. Коротич // Теорія та практика державного управління. 2012. – Вип. 2

(37). – С. 289-296.

9. Куценко Т. Зарубіжний досвід створення системи фінансування інновацій / Т. Куценко // Зовнішня торгівля, право, економіка, фінанси. – 2013. – № 2. – С. 113-129.

10. Рубан В. Інноваційна модель стратегічного розвитку України: методологія і досвід / В. Рубан, О. Чубукова, В. Некрасов // Економіка України. – 2003. – № 6 (499). – С. 14–19.

11. Ульяновченко Ю.О. Стратегія розвитку державної інноваційної діяльності в Україні / Ю.О. Ульяновченко, О.І. Винокурова // Теорія та практика державного управління, – 2010. – Вип. 2 (29). – С. 1–4.

12. Федулова Л.И. Инновационное развитие экономики Украины / Л.И. Федулова // Вестник Киевского національного торгово-економического университета. – 2015. – № 6 (104). – С. 28–41.

13. Федулова Л.И. Особливості розвитку інноваційної політики Європейського Союзу: виклики для України / Л.И. Федулова, Г.О. Андрощук // Проблеми науки. – 2014. – № 7-8. – С. 40–46.

14. Філіпова Н.В. Механізм державного регулювання інноваційної діяльності / Н.В. Філіпова // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки. – 2012. – Вип. 22. – Ч. 1. – С. 237–243.

References

1. Vivchar, O.J. and Paran`ka, N.M. "Innovation activity in Ukraine and directions of its development [Innovacijna diyal`nist` v Ukrayini ta napryamky` yiyi rozvy`tku]." *Naukovy`j visny`k NLTU Ukrayiny`* 21.9 (2011): 183-187. Print.

2. Vitrenko-Xrustal`ova, T.M. "Directions of improvement of the mechanism of state regulation of innovation development of the economy of Ukraine [Napryamky` vdoskonalennya mexanizmu derzhavnogo regulyuvannya innovacijnogo rozvy`tku ekonomiky` Ukrayiny`]." *Teoriya ta prakty`ka derzhavnogo upravlinnya* 3 (2013). Available to: <http://www.kbuapa.kharkov.ua/e-book/tpdu/2013-3/doc/2/07.pdf>. Accessed: 12 March 2018.

3. Glad`necz`, N.Yu. "The mechanism of implamintation of state innovation policy in the region [Mexanizm realizaciyi derzhavnoyi innovacijnoyi polity`ky` v regioni]." *Visny`k nacional`nogo universy`tetu «L`vivs`ka politexnika»* 683 (2010): 60–65. Print.

4. Dacij, O.I. "Direction of improvement of mechanisms of management of innovative activity in Ukraine [Napryamy` udoskonalennya mexanizmiv upravlinnya innovacijnoyi diyal`nistyu v Ukrayini]." *Naukovi praci. Derzhavne upravlinnya* 135 (147) (2010): 72–76. Print.

5. *State Statistics Service [Derzhavna sluzhba staty`sty`ky`]*. Available to: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. Accessed: 12 March 2018.

6. Laty`nin, M.A. (Ed.) *State regulation of innovation development of Ukraine's economy: strategic priorities [Derzhavne regulyuvannya innovacijnogo rozvy`tku ekonomiky` Ukrayiny`]*. Kharkiv: Vy`d-vo XarRI NADU «Magistr», 2014. Print.

7. Bazhal, Yu.M. *Economic theory of technological change [Ekonomichna teoriya texnologichny`x zmin]*. Kyiv: Zapovit, 1996. Print.

8. Koroty`ch, A.A. "State regulation of investment and innovation activity [Derzhavne regulyuvannya investy`cijno-innovacijnoyi diyal`nosti]." *Teoriya ta prakty`ka derzhavnogo upravlinnya* 2 (37) (2012): 289-296. Print.

9. Kucenko, T.M. "Foreign experience in creating a system for financing

innovations [Zarubizhnyj dosvid stvorennya sy`stemy` finansuvannya innovacij]." *Zovnishnya torgivlya, pravo, ekonomika, finansy* 2 (2013): 113–129. Print.

10. Ruban, V., Chubukova, O. and Nekrasov, V. "Innovative model of strategic development of Ukraine: methodology and experience [Innovacijna model` strategichnogo rozvy`tku Ukrayiny`: metodologiya i dosvid]." *Ekonomika Ukrayiny* 6 (499) (2003): 14–19. Print.

11. Ul`yanchenko, Yu.O. and Vy`nokurova, O.I. "Strategy of development of state innovation activity in Ukraine [Strategiya rozvy`tku derzhavnoyi innovacijnoyi diyal`nosti v Ukrayini]." *Teoriya ta prakty`ka derzhavnogo upravlinnya* 2 (29) (2010): 1–4. Print.

12. Fedulova, L.Y. "Innovative development of Ukraine's economy [Innovacy`onnoe razvy`ty`e yekonomy`ky` Ukrainy]." *Vestny`k Ky`evskogo nacional`nogo torgovo-ekonomy`cheskogo uny`versy`tetu* 6 (104) (2015): 28-41. Print.

13. Fedulova, L.I. and Androshhuk, G.O. "Features of the development of innovation policy of the European Union: Challenges for Ukraine [Osobly`vosti rozvy`tku innovacijnoyi polity`ky` Yevropejs`kogo Soyuzu: vy`kly`ky` dlya Ukrayiny]." *Problemy` nauky* 7-8 (2014): 40-46. Print.

14. Filipova, N.V. "The mechanism of state regulation of innovation activity [Mexanizm derzhavnogo regulyvannya innovacijnoyi diyal`nosti]." *Naukovi praci Kirovograds`kogo nacional`nogo texnichnogo unyversy`tetu. Ekonomichni nauky* 22 (1) (2012): 237-243. Print.

DOI: 10.5281/zenodo.1240822

УДК 351.82: 330.341.1

Лагутін В. С., ад'юнкт ННВЦ НУЦЗУ, м. Харків

Lahutin V., adjunct of the Training Research and Production Center of the National University of Civil Protection of Ukraine, Kharkiv

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ

MECHANISMS OF STATE REGULATION OF INNOVATIVE ACTIVITY IN THE ECONOMY OF UKRAINE

В статті обґрунтовано, що держава на сучасному етапі розвитку економіки повинна грати провідну роль в розвитку інноваційних процесів. Стимування розвитку технологічних інновацій, неминуче приведе до скорочення економічного зростання або, навпаки, сприяючи прискореному процесу технологічної мо-